

SPÄNNINGEN INOM KYRKAN

Idag högtidlighåller katolikerna världen över den helige *Petrus* himmelska födelsedag. Men vi ska på lika villkor också celebrera den helige *Paulus*. Enligt legenden avrättades båda under kejsar Nero på samma dag, Petrus fastspikad på ett upp-och-ner-vänt kors och Paulus genom halshuggning. Båda apostlarna intar den främsta platsen bland kyrkans pelare. Därför nämner vi dem ibland "apostlafurstarna" – att de kallas "furstar" låter ju egendomligt med tanke på att den ene var en enkel fiskare och den andre tältmakare.

När man ser båda bredvid varandra förvånas man över hur olika de båda apostlarna är. Det är ett omaka par som firas tillsammans, men det är ingen slump. "De förenades i en och samma uppgift, de förhärligades med en och samma segerkrans." Så heter det i dagens prefation, och den fortsätter så här: "Den ene grundade din kyrka på kvarlevan av Israels barn, den andre blev lärare för alla dem bland hedningarna som hörde och lydde din kallelse. Var på sitt sätt skulle de fullborda ditt verk att samla Kristi husfolk..."

Dubbelfesten blir en spännande framställning av kyrkans gemenskap och kyrkans ledning. Det är verkligen spännande, för det ligger en spänning mellan bådas personlighet, utbildning och uppträdande. Och denna spänning observerar vi likaså i dagens kyrka:

Aposteln Petrus står för traditionens värden, för det judiska arvet, för förankringen i den historiske Jesus livsstil och lära. Petrus står också för sammanhållningen i kyrkan. Petrus är dock inte *bara* traditionens garant. Det är han som öppnade kyrkans judiska gränser, när han döpte den hedniske officeren Cornelius. Men ibland tog han ett steg tillbaka; vid Apostlakonciliet t.ex. är det han och Jakob som hittade en försiktig kompromiss mellan judekristna och hednakristna; och senare i Antiokia blev det en öppen konflikt mellan Paulus och honom, därför att Petrus drog sig undan från hednakristna av tvivelaktig hänsyn till judekristna.

Aposteln Paulus däremot är den store nytänkaren, han som vågar sig in på nya vägar. Som ung studerade han hos den berömde rabbinen Gamaliel i Jerusalem och blev själv en utomordentlig teolog. Från att ha varit en fanatisk förföljare av de kristna har han omvänt sig till att bli en glödande förkunnare av Jesus Kristus. Han tolkade budskapet både för judiskt och för grekiskt tänkande. Teologins nya och djärva vägar blev symboliska genom hans outtröttliga resor i hela Medelhavsområdet. Från

Jerusalem, förbundsfolkets stad, Kristi döds och uppståndelses stad, bar han det glada budskapet till kulturens centrum, Aten, och till maktens centrum, Rom - för att vinna alla för Kristus.

Att dessa två så olika karaktärer ibland råkade i konflikt med varandra, behöver inte förvåna. Så har det alltid varit i kyrkan, och så är det också nuförtiden. I Petrus och Paulus känner vi nog igen dagens olika biskopar och teologer, de konservativa och progressiva rörelserna, dem som slår vakt om traditionens omistliga värden och dem som vill bära evangeliets befriande budskap till människorna i vårt sekulariserade samhälle.

Vi skall inte - så som folk i församlingen i Korint - säga: "Jag hör till Paulus, jag är liberal och öppen " eller "Jag hör till Petrus, jag är from och traditionsmedveten ". Därmed skulle vi hota att splittra enheten i församlingen, i stiftet och i kyrkan. Det bör vara högt i taket i vår kyrka. Här behövs både trons förnyelse och trons förankring, både en Petrus och en Paulus. Med rätta firar vi dem i en gemensam högtid, som våra lysande föredömen, därför att "de förenades i en och samma uppgift och förhålligades med en och samma segerkrans."

Klaus P. Dietz